

Évközi 27. vasárnap

Mt 21,33–43

A gyilkos szőlőművesek

Ez a történet a keresztény közösség számára igen fontos írás, hiszen három evangélium is megőrizte, a jelen szövegen kívül Márk és Lukács is ismeri. Ami azt jelenti, hogy a példázat érdekes volt a zsidó keresztény közösségek számára is, akik biztosan felfedezték benne Izajás próféta (5,1–7) példázatának átdolgozását, és a hellenista Lukács közössége számára is, amely benne talán az egyház sorsát látta (üdv történet izraelita időszaka, a keresztény időszak Krisztustól kiindulva a végítéletig).

A történetet (az eredeti bérlőktől elvett szőlőt új bérlőknek adják) leginkább az első összefüggésében értelmezzük: elveszik a zsidóktól az üdvösséget és a pogányoknak adják. A kényelmes olvasó elszörnyülködhet az ószövetségi üdv történet véres eseményein. Elítélheti a zsidókat, mondván, milyen kegyetlenül elbántak a prófétáikkal. Viszont semmiféle következménye nincs a történetnek a keresztény olvasó számára, hacsak nem az, hogy lám, mi mennyire jók vagyunk. Az ókeresztény gyakorlatól viszont idegen az ilyen öntömjenező történet megőrzése; sokkal inkább kedveli azokat a kritikus felhívásokat, amelyet keresztény intelemként intézhet a keresztény egyház hallgatóihoz.

Hogyan fogan tanítás ebből a történetből a keresztény hallgatók számára? Csak ha „elveszik tőletek az Isten országát” (Mt 21,43) figyelmeztetést alkalmazzák a keresztény egyházra is. Hiszen minden vallási közösségnek állandó kísértése, hogy ne szolgálja, hanem kisajátítsa a tant, Jézus tanítását. Az evangélium pedig bennünket is megvizsgál. Jézus lett a „sarokkő”. Vigyázat, a mondatban következő múlt idő megtévesztő! Fordíthatjuk magunknak így is: „akit az építők megvetnek”. Sőt folytathatjuk a sort, már eredeti verziót idézve a szövegből magunkra: „Aki erre a kőre esik (vagyis Krisztusra), az összeűzta magát, akikre pedig ez a kő esik (vagyis Krisztus ítélete), azt összemorzsolja”.

Krisztus üzenetét tanítani nem veszélytelen vállalkozás. Ugyanis a tanítóktól számon kérik Mesterük erényeit. Sok esetben a mai olvasó is megérzi, ez a történet róla beszél. Krisztusnak egyedülálló erkölcsi tekintélye van, még ellenségei előtt is. A keresztények

erkölcsi tekintélye nem ennyire vitathatatlan, főleg nem ellenségeik előtt. A világot arra kaptuk, hogy mindennel szolgáljunk, nem pedig, hogy úgy kezeljük, mintha mi teremtettük volna. Ipari világunkban ez a szemléletmód kiveszőben van. Csak a környezetvédők figyelmeztetnek a föld energiáinak hibás használatára, a természet rendjével való visszaélésre, a környezet szennyezésére stb. Kevesen látják be, hogy a világban való helytelen életmódunk a világot, azaz saját életterünket teszi tönkre. Fogyasztjuk az erdőket, az egészséges folyóvizet mérgezzük, azon az alapon, hogy mi is sok mindent elő tudunk állítani.

Nem csupán erkölcsi tekintélyünk és az üdvösségünk veszhet el, hanem a földi jövőnk is, ha nem alkalmazzuk magunkra a történet végét.

Egy szőlőműves imája

Uram! Te látod, hogy hányszor viselkedek a gonosz szőlőművesek módjára, akik nem adták meg gazdájuknak a termést, elárulták őt. Sokszor én sem adom meg neked, amit kérsz, hogy szeresselek és szolgáljalak téged és embertársaimat... Én is elárullok bűneimmel, szeretetlenségemmel. Bocsáss meg, kérlek, és segíts, hogy újra és újra téged válasszalak, és megadjam a termést, mint a jó szőlőművesed. Amen.